

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 164/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Живко Стошић, адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Марко Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1838/2021 од 04.11.2021. године, у седници одржаној 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1838/2021 од 04.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1838/2021 од 04.11.2021. године у делу изреке (којим је одлучено о увећаној заради по основу минулог рада) и пресуда Основног суда у Врању П1 1095/18 од 03.02.2021. године у усвајајућем делу става другог изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу на име разлике мање исплаћене зараде по основу минулог рада у периоду од 04.07.2015. године до 04.07.2018. године исплати укупно 51.459,95 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 37.792,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 1095/18 од 03.02.2021. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати и то: на име остварених сати прековременог рада у периоду од 04.07.2015. године до 04.07.2018. године укупан износ од 47.020,70 динара у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, док је део захтева за исплату камате почев од последњег дана у месецу за претходни месец одбијен као неоснован; и накнаду за неискоришћени годишњи одмор за 2015. годину у износу од 24.840 динара и за 2016. годину у износу од 10.373,76 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име

разлике мање исплаћене зараде по основу минулог рада у периоду од 04.07.2015. године до 04.07.2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, док је део захтева за исплату камате почев од последњег дана у месецу за претходни месец у односу на потраживање за период од јула 2015. године до јануара 2016. године, одбијен као неоснован, ближе означено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 74.996,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1838/2021 од 04.11.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у односу на досуђене месечне износе по основу прекорвременог рада, у усвајајућем делу става другог и у ставу трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију у односу на новчано потраживање на име увећане зараде по основу минулог рада, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, с обзиром на предмет тражене судске заштите и разлоге због којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев за исплату увећане зараде по основу минулог рада. Стога је на основу члана 404. став 2. тог закона, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код „Грасе PZP“ доо Врање, на пословима асфалтера у периоду од 26.02.2015. године. Претходно је био у радном односу у Предузећу за путеве „Врање“ АД до 06.01.2015. године када му је престао радни однос због наступања правних последица отварања стечајног поступка и престанка потребе за даљим ангажовањем. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године, над Предузећем за путеве „Врање“ са седиштем у Врању отворен је стечајни поступак, у ком поступку је ово предузеће продато „Грасе PZP Niš“ АД Ниш, према уговору о купопродаји од 23.12.2014. године, а тужени је 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и постао власник над оснивачким капиталом коју чини покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац куповином оснивачких права не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак над ПЗП „Врање“ АД у стечају због продаје стечајног дужника, као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. На основу списка чланова удружења послодаваца путне привреде

Републике Србије „Путар“ утврђено је да су Предузеће за путеве „Врање“ АД и „Trace PZP Vranje“ били чланови тог удружења. Дана 02.08.2018. године дошло је до статусне промене припајањем Привредног друштва „Trace PZP Vranje“ у „Trace PZP Niš“, након чега је промењено име у „Trace Srbija“ АД Ниш. Поднетом тужбом у овом поступку тужилац потражује мање исплаћену накнаду по основу минулог рада у висини утврђеној налазом вештака финансијске струке, применом Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник РС“, бр. 3/2015).

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово стога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва јер је власничка и управљачка права стекао купац – овде тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, па се при обрачуна минулог рада рачуна и време проведено у радном односу код послодавца претходника на основу члана 147. Закона о раду. По њиховој оцени, остварен је и континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП „Врање“ код које је тужилац био запослен и туженог, па су зато закључили да тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца код кога остварује ово право, односно код послодавца који је члан Удружења „Путар“ како је то прописано у члану 37. став 1. тачка 5. ПКУ за путну делатност.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начини покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. овог Закона. Одредбом члана 136. став 1. истог закона прописано је да се после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају се као меродавни пропис има применити Закон о стечају и цитиране одредбе овог закона, будући да је у конкретном случају у питању продаја правног лица у стечајном поступку, због чега се на правне последице продаје стечајног дужника примењују правила прописана чланом 136. Закона о стечају, па је зато искључена примена општих прописа из члана 147. Закона о раду. Следом наведеног, нема места примени одредбе члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, на који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Из ових разлога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног

субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика. Зато је основано указивање ревизије туженог да тужилац не може основаност свог тужбеног захтева заснивати на примени одредаба Закона о раду и Посебног колективног уговора, јер је стечајни дужник код кога је тужилац био у радном односу продат као правно лице у стечају.

Из изложених разлога нижестепене пресуде су преиначене, тако што је одбијен овај тужбени захтев и одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Тужени је успео у поступку по ревизији, па му на основу чланова 153. став 1, 154. став 2. и 163. став 2. ЗПП припадају опредељени трошкови ревизијског поступка, који обухватају трошкове на име састава ревизије 18.000,00 динара према тарифном броју 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), као и на име судских такси за: ревизију 7.916,80 динара и ревизијску одлуку 11.875,19 динара, одмерено према тарифном броју 1. и 2. таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

На основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић